

Hans Toft: Selv om der tilsyneladende her er tale om et lovforslag af en mindre vidt-rækkende karakter, så vidner undersøgelser dog om, at eksempelvis antallet af stævningsskriverforordninger hvert år andrager flere hundrede tusinde, og at udgifterne her til beløber sig til flere millioner kroner. Der er altså afgørende hensyn at tage, dels til en meget stor personkreds, der er undergivet disse regler, og dels til de store omkostninger, der er forbundet med disse forkyndelser.

Som det foreliggende lovforslag tænkes endeligt udformet af udvalgets flertal, betyder det en forbedring af gældende ret, men det indebærer på den anden side ikke de afgørende ændringer, der for alvor kunne bevirke en modernisering af forkyndelsesreglerne. Man ønsker fortsat at lade stævningsskriverinstitutionen indtage en særdeles central placering, et sendemandssystem, der i mange tilfælde synes fuldstændig ude af trit med den måde, samfundet i øvrigt kommunikerer på.

Formålet med den tiltrængte ændring af de nuværende forkyndelsesregler må være at forenkle systemet, at gøre det billigere såvel for den enkelte som for det offentlige, samtidig med at reglerne sikrer den borger, over for hvem forkyndelsen foretages, den størst mulige anonymitet. At disse formål bedst vil opfyldes gennem anvendelse af brevfor-kyndelse, kan der ikke herske tvivl om. Derimod er der i høj grad grund til at stille endog et stort spørgsmålstegn ved, om brevfor-kyndelse vil blive anvendt i et særlig stort omfang med den placering, udvalgets flertal vil give denne forkyndelsesform i den nye lov. Jeg tror, at resultaterne vil blive skuffende. Ved den fuldstændige ligestilling i loven af de tre forkyndelsesformer vil væn-nemæssig tænkning bevirke, at den, der skal foretage forkyndelsen, fortsætter, som man altid har gjort det, med at anvende stævningsskriver, hvor man akkurat lige så godt kunne have sendt et ganske almindeligt brev med en opfordring til modtageren om at bekræfte modtagelsen på en genpart.

Den undersøgelse, som allerede er foretaget i 18 retskredse, vidner om, at dette vil blive et sandsynligt resultat af en ligestilling mellem post-, brev- og stævningsskriverfor-kyndelser. Undersøgelsen viser, at adskillige anvender stævningsskriveren dels af tradition

og dels af hensyn til stævningsskriveren selv. Den viser samtidig, at det ikke er alle argu-menter, der er lige tungtvejende for at op-retholde det nuværende stive og samtidig formalistiske system.

En fuldstændig ligestilling vil tillige inde-bære en risiko for, at der vil blive tale om en uensartet praksis i de forskellige retskredse, hvor forskellige opfattelser af, hvornår man bør vælge den ene eller den anden måde, vil bevirke en forskellig behandling af borgerne.

Det er blevet fremført også under første-behandlingen af dette lovforslag, at man ikke bør tvinge nogen til at anvende en be-stemt form, hvor denne måske ikke er eg-net. Må jeg hertil sige, at ej heller retspleje-rådets forslag indebærer nogen som helst form for tvang. Det fastslår ganske vist brevfor-kyndelse som den primære regel, men siger udtrykkeligt, at postfor-kyndelse og stævningsskriverfor-kyndelse kan anvendes, når det ud fra en konkret vurdering må antages, at modtageren ikke vil tilbagesende genparten, eller andre grunde taler imod at anvende brevfor-kyndelse. Hermed er der også taget højde for den kritik, som er rejst mod retsplejerådets forslag gående ud på, at det i en del tilfælde, bl. a. inkassosager og fogedsager, vil være uhensigtsmæssigt at anvende brevfor-kyndelse. Det, forslaget fra retsplejerådet tilsigter, er, at den instans, der skal foretage forkyndelsen, også i prak-sis, så vidt det er muligt, anvender den enk-leste form, den billigste og den mest hen-synsfulde over for borgerne, hvor ikke afgø-rende hensyn taler herimod. Det eneste på-læg, der ligger i det videregående forslag fra retsplejerådet, er et pålæg om, at man gør sig sine overvejelser, foretager en konkret vurdering, før man griber til den ene eller den anden forkyndelsesform, hvorved man virkelig animerer til, at brevfor-kyndelse anvendes i videst muligt omfang til absolut gunst for den enkelte borger.

I bemærkningerne til retsplejerådets for-slag er nævnt de gode erfaringer, man i Sve-rige har med brevfor-kyndelsen. Under før-stebehandling her i tinget blev det frem-ført, at disse erfaringer ikke kunne tillægges nogen særlig værdi, da den svenske lov kun havde virket siden 1. januar 1971. Igennem det materiale, der er tilstillet udvalget, fremgår det imidlertid, at regler enslydende med det ændringsforslag, som det konserva-